

06/10/2019

Χειροθεσία Αναγνώστου στο Κλειδί

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 6 Οκτωβρίου, το πρωί, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων **λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Κλειδίου** επί τη εορτή του Αποστόλου Θωμά.

Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος **χειροθέτησε σε Αναγνώστη τον κ. Ευάγγελο Μπαλατσό**, ο οποίος διακονεί στο Ιερό Βήμα και στο Αναλόγιο της Ενορίας.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ:

Τρίτη Κυριακή τοῦ Λουκᾶ καί οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι πατέρες ὄρισαν νά διαβάζεται σήμερα ὡς εὐαγγε-λι-κό ἀνάγνωσμα τό θαῦμα τῆς ἀνα-στάσεως τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν, ἕνα θαῦμα πού εἶναι δύσκολο νά τό συλλάβει καί νά τό κατανοήσῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Καί ὅμως ὁ Χριστός ἀπέδειξε ὅτι ὡς Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θα-νά-του μπορεῖ νά τό πραγματο-ποιήσῃ καί μάλιστα μέ ἕνα μόνο λόγο του.

Ἄν ὅμως ἡ μητέρα τοῦ ἀναστη-θέντος νεκροῦ, ἡ χήρα τῆς Ναΐν, ἀπό τή μεγάλη χαρά της, ἐπειδή ἀπέλαβε καί πάλι τό παιδί της ζω-ντανό, δέν προβληματίσθηκε οὔτε σκέφθηκε καθόλου πῶς ἔγινε αὐ-τό τό μεγά-λο θαῦμα, ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς τόν ὁποῖο ἐορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλη-σία μας καί τιμοῦμε καί ἐμεῖς ἰδιαι-τέρως ἐδῶ στό Κλειδί, βρέ-θηκε νά ἀμφιβάλλει γιά τήν ἀνά--στα-ση τοῦ Χριστοῦ, ὅταν οἱ ἄλλοι μαθητές τοῦ εἶπαν ὅτι «έω-ράκα-μεν τόν Κύριον», ὅτι εἶδαν δη-λαδῇ τόν Χριστό ἀναστη-μένο.

Γι' αὐτό καί ζητᾷ νά τόν δεῖ καί ὁ ἴδιος προκειμένου νά πιστεύσῃ. Καί ὅχι μόνο νά τόν δεῖ ἀλλά νά δεῖ τό σημάδι τῶν καρφιῶν στά χέρια του καί νά βάλῃ καί τό δά-κτυλό του στή λογχισμένη πλευ-ρά τοῦ Ἰησοῦ. «Ἐάν μή ἴδω ἐν ταῖς χερ-σί-ν αὐ-τοῦ τόν τύπον τῶν ἥ-λων ... καί βάλω τήν χειρ--ρα μου εἰς τήν πλευ-ράν αὐτοῦ ...» λέ-γει. Καί ὁ Χριστός τοῦ ἱκανοποιεῖ τήν ἐπιθυ-μία. Ἐμφανίζεται ἐνώπιόν του καί τόν καλεῖ νά δεῖ καί νά ἀγγίξῃ αὐτά τά ὁποῖα ζητᾷ.

Καί τό κάνει ὁ Χριστός, γιατί ἡ ἀρχική ἀμφι-βο-λία τοῦ μαθητοῦ του Θωμᾶ δέν εἶναι ἀδυναμία πί-στεως, ἀλλά εἶναι εὐ-καιρία γιά τήν ἐπιβε-βαίωση τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος καί εὐ-γλωττη ἀπάντη-ση σέ ὅσους ὑπο-στη-ρίζουν ὅτι ὁ Χριστός ἀπα-γορεύει τόν ἔλεγχο, ἐμποδίζει τήν ἔρευ-να καί ὑπο-χρε-ώ-νει τούς μα--θητές του σέ μία πί-στη χωρίς ἀμ-φισβητήσεις καί χω-ρίς ἀμφιβολίες, σέ μία πί-στη αὐ-ταρ-χική, πού δέν ἀντέχει στόν ἔλεγχο.

Ἀντίθετα, λοιπόν, σέ ὅ-σους ἀδι-κοῦν τόν Χρι-στό καί τήν Ἐκ-κλη--σία ἀπο-δί-δοντάς τους τήν προτρο-πή «πίστευε καί μή ἐρεῦνα», ὁ Χρι-στός ὅχι μόνο ἀπο-δέ-χεται τή λο-γι-κή ἀμφι-βολία ἀλλά παροτρύνει τούς μα-θη-τές του καί στήν προ-σω-πι-κή ἔρευ-να, ἀκόμη καί γιά γε-γο-νό-τα καί δεδο-μένα τά ὁποῖα ἔχουν ἐπιβε-βαιω-θεῖ ἀπό πολλούς μάρ-τυ-ρες.

Ὁ Χρι-στός δίνει στόν Θωμᾶ τό δι-καίωμα νά τόν ψηλαφή-σῃ. Νά θέ-σῃ τόν δάκτυλό του στόν τύπο τῶν ἡλων του, στά ση---μάδια πού ἄφη--σαν τά καρ--φιά τῶν σταυ-ρω-τῶν του. Νά θέ-σῃ τό χέρι του στήν πλευρά του, στό ση-μάδι πού

ἄφησε ἡ λόγχη τῶν στρατιωτῶν.

Καί τό κάνει, γιατί δέν θέλει ὁ Θωμᾶς νά πι-στεύσει χω-ρίς νά ἀπο-κτή-σει τή δική του προ-σωπική ἐμπει-ρία, γιατί ἡ πίστη δέν εἶναι θε-ω--ρία ἀλλά ζωή, δέν εἶναι λο-γι-κό κατασκευάσμα ἀλ--λά βίωμα. Καί αὐτό τό βίω-μα ζητᾷ καί μᾶς παρα-κινεῖ ὁ Χριστός νά ἀποκτή-σουμε, ἂν θέ-λου--με νά εἴμαστε μα-θη--τές του.

Αὐτή ἡ βιωματική σχέ--ση μέ τόν Χρι-στό εἶναι πού ὁδη-γεῖ τούς πραγ-ματικά πι-στούς νά μένουν σταθε-ροί στήν πίστη τους καί νά μήν θέλουν νά τήν ἀρνη-θοῦν, ἔστω καί ἂν πρό-κει-ται νά θυ-σιά-σουν γι' αὐτή τή ζωή τους.

Αὐτή τή βιωματική σχέση καί πί-στη εἶχε καί ὁ ἅγιος ἀπόστολος Θωμᾶς· καί αὐτή ἡ σχέ-ση καί ἡ πί-στη τόν ἀνέδειξε δια-πρύσιο κή-ρυκα τοῦ εὐ-αγγελίου καί μάρ-τυ---ρα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς δέν εἶναι ἄπι-στος, ἀλλά πιστός, εἶναι πιστός πού ἀποδεικνύει τήν πίστη του μέ τή ζωή του καί μέ τό αἷμα του, καί ὑπο-δεικνύει μέ τή στάση του τόν δρόμο τῆς πί-στεως καί σέ ὅλους ἐ-μᾶς καί στόν σύγ-χρο-νο ἄνθρωπο.

Πολλοί συνάν-θρω--ποί μας πι-στεύ-ουν ὅτι ἡ ἀμ-φιβολία γιά τήν ἀλή-θεια τοῦ εὐαγγε-λίου καί ἡ ἄρνηση τοῦ Χρι-στοῦ εἶ-ναι ἓνα φαι-νό-μενο τῶν καιρῶν μας. Γι' αὐτό ἀκριβῶς καί τό παράδειγμα τοῦ ἀπο-στό--λου Θωμᾶ εἶναι ἐνι-σχυτικό καί ἐνθαρρυ-ντικό γιά τόν ἄνθρωπο τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰώνα.

Προτρέπει καί παρακι-νεῖ ὅλους ἐμᾶς, πού κατά καιρούς μπορεῖ νά ἀμφιβάλλουμε ἢ νά κλο--νιζόμαστε, νά θέ-σου--με τόν δάκτυλό μας στόν τύπο τῶν ἡλων. Καί τύπος τῶν ἡλων εἶ-ναι ἡ ζωή τῆς Ἐκκλη-σίας μας. Εἶναι ὁ ἀνά τούς αἰῶνας ζῶν μέσα στήν Ἐκκλησία Χρι-στός. Εἶ-ναι οἱ κόποι καί πόνοι τῶν ἀπο-στό-λων καί τῶν πατέρων τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας. Εἶναι τά ἑκατομ-μύ-ρια τῶν μαρτύρων καί τῶν ἀγί-ων. Εἶναι τά δάκρυα καί οἱ ἀσκητικοί ἰδρωῖτες τῶν ὁσίων πατέρων καί μητέρων μας. Εἶναι τά θαύματα καί οἱ ἐμπει-ρίες τῶν ἀγίων. Εἶναι οἱ ἀλάλητοι στεναγμοί τῶν πι-στῶν πού ἀπο-τε-λοῦν τό σῶμα τοῦ Χρι-στοῦ, τήν Ἐκκλησία, καί ἀγω-νίζονται διά βί-ου γιά νά οἰκειω-θοῦν τόν Χριστό.

Ὁ Χριστός δέν ζητᾷ ἀπό ἐμᾶς νά πιστεύ-σου-με χωρίς νά βε-βαιω-θοῦ-με· χωρίς νά ψηλα-φίσουμε καί ἐμεῖς σάν τόν ἀπόστολο Θωμᾶ τά σημάδια τῆς ἀληθείας του. Γι' αὐτό ἄλλωστε μᾶς τά προσφέρει, γι' αὐτό μᾶς ἐπιτρέπει νά τά χρη-σι-μοποιήσουμε. Ἀρκεῖ, ἀδελφοί μου, νά μήν ἀκολουθήσουμε τόν ἀπό-στο-λο Θωμᾶ μό-νο στήν ἀμφιβο-λία, μόνο στή δοκιμή, ἀλλά καί στήν ὁμολογία καί στήν ἀπόδειξη τῆς πί-στεως· γιατί ἡ στείρα ἀμ-φιβολία δέν ὁδηγεῖ πουθενά, ἐνῶ ἡ ἀμφι-βολία πού ἐπιβεβαιώ-νε-ται ἀπό τήν πίστη ὁδη-γεῖ στή σωτη-ρία, σ' αὐτή πού ὁδήγησε καί τόν ἐορταζόμενο ἀπό-στο-λο Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος διακήρυξε, ὅταν τά

διαπίστωσε όλα αυτά, «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Ἀλλά καὶ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας μᾶς καθοδηγοῦν καὶ μᾶς λένε «ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς». Νά μελετοῦμε τίς Γραφές, διότι μέσα ἀπὸ τὴ μελέτῃ τῶν Γραφῶν θά γνωρίσουμε περισσότερο τὸν Κύριο, θά γνωρίσουμε περισσότερο τὸ εὐαγγέλιο, τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Διότι ὅταν δέν τὰ γνωρίζουμε, ὅταν δέν μελετᾶμε, ὅταν δέν ἐρευνοῦμε τίς γραφές, φυσικό εἶναι νά ἀμφιβάλλουμε. Λέει ἓνας κάτι καὶ ἐμεῖς τὸ ἀκολουθοῦμε. Ὅχι, θά μελετήσουμε καὶ θά πεισθοῦμε μόνοι μας, μέ τὴ χάρη βέβαια τοῦ Θεοῦ. Τότε καὶ ἐμεῖς σάν τὸν ἀπόστολο Θωμᾶ θά διακηρύττουμε «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Ἀμήν.